

párost lõunat nii wága tormine ilm oli, siis olin ma sínu párost wága mures, ja olen ikka wálja waatanud, käs sa veel mitte kodu ei jõuaks. Núúd olen ma úliwága röömus, et jálle wigata kodu oled jõudnud ja kóik mu kartus ja lahtlus on kadund, nagu tina tuhka nii pea kui sind jálle silmasin. Qui sul aga isaldust kartohwli supi ja klímpide járele ei ole, siis on ehk kauge tee ja halv ilm sulle midagi wiga teinud, oled ehk ennast kúlmendud, tömba núúd ruttu saapad maha ja soojad kingad jalga, wði ehk on veel parem, kui kohे woodisse heidad! nende lahke kahetsewa ja úhelhoobil ka röömuštarva armastusrikka sónadega oleks ta veel kauem edasi ráákinud, kui mitte kohtu kirjutaja ákitselft ahju kórmalt ennast neile ligistanud ja röömsa meelega nõnda húudnud ei oleks:

„Isand Kollane, isand Hall ja isand Must. Teie olete oma kórvadega kóik kuulinud ja ndete núúd selgeste ja wästu panemata, et Teie oma káelbómist (kihlwedu) kautanud olete, ning annan Teile, auuëstatud ja wága õnne-

sit abielumees, see minu kátte sissemaksetud summa 150 rubla kátte.“ Maretele kátt pátudes tunnistas ta wiisakalt: „Wðišsin ka mina enesele úksford nii hádd abiikaasat leida, kui Teie olete, siis oleksin ma úhes Teie mehe Juhaniga wissist kóige õnnelikum mees maailmas.“

Qui Maret imestades nende káe = lõömise ašjast núúd alles ðiget aru oli saanud, wästas tema ðrnalt ennast nagu teutatud tundes: „Kuida wðiwad siis inimesed ometi uskuda, et ma oma tublit, ðiglast ja wirkta meest úhe ainsama sónaga kurwaštada ehk wihaštada wðišsin, páalegi úhe hobuse párost! See raha, mis úks hobune mäfsab, on hoolsa töö ja kõlkuhoidmise läbi peagi jálle kocs ja meil káes, aga kui rahu ja armastus abielus kord rikutud ja kadunud, siis on sáál õnnetus ja hádaelu walitsemas, ning see ei ole mitte kunagi enam kerge háaks pðörda. Ma sooviksin aga, et need kolm isandat isi mitte nõnda õnneturumalt oma abieludes elanud, ega mitte ka selle járele ráákinud ei oleksivad.“